

KÁNTOR ZSOLT

Arthur Rimbaud emlékére

Új ég nőtt fölé álmában.
Legszívesebben befestette volna fehérre.
Túl kék. Túl erős és túlzottan szabályos.
Ahogy hanyatt fekszik a fűben,
a szemébe folyik az égbolt.
Belefolyik a könnyébe az eső.
Egy kereszt alakú plankton úszik a tavon.
Beszövik a hínárok, mint szöveget a belső beszéd.
Majd hasra fordul a hajnal, víztükörben nézi
a tavorózsás zenét. Akár a rúzsos női szájak.
Így reflektálnak a vérre a természet képei.
A hanggá lett ige. Lágy vágyak.
De a seb már megtette, amit kell.
A lélek szúrt sebe, amit a szemlélő érez.
A nagy karmester érzi ezt, hittel.
Egy kis morfiumot belehint.
Mindenki a szájával szab határt,
vajon meddig menjenek hozzá a szavak?
Hálát adnak az igazak.
Hemzsegő, kék zselé csöppen le.
Azután egy encián mondat.
Az egész szín-kánont kibontja
az égből lenyúló kontakt.
A formákat szinte teljesen elmossák
a pasztell árnyak.
Lepel van a szíveken. Bánat.

A letargia liturgiája

Uram, Ön valóban létezik, meggyőzött
rendesen, azt hittem, ugrat, de nem.
Végre van a hitben értelem.
És megtisztel, hogy nézhetem.
Amit senki más nem lát, én igen.
Tanulságokat vonok le és félek.
Önnél teljes az öröm. Ez idézet.
Várom a további igéket.
A kivétel az exegezés lesz.

És legyen örökké friss a lélek!